

Το φως της Αναστάσεως και ο διαρκής πνευματικός αγώνας - Μήνυμα Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού για την Κυριακή του Τυφλού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στο φως ως το βασικό στοιχείο της αναστάσιμης περιόδου, από το Πάσχα έως την Πεντηκοστή, εστιάζει το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Κυριακή του Τυφλού, συνδέοντάς το με το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού και τη διαρκή πορεία του ανθρώπου από το σκοτάδι της αμαρτίας προς το φως της ζωής εν Χριστώ.

Ο Σεβασμιώτατος υπογραμμίζει ότι «ή Έκκλησία ζει μέσα στο αναστάσιμο Φῶς», ενώ καλεί τους πιστούς να βιώνουν καθημερινά την πνευματική αναγέννηση μέσα από τη μετάνοια, την Εξομολόγηση και τη συμμετοχή στη Θεία Ευχαριστία. Όπως σημειώνει χαρακτηριστικά, «ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι διαρκής», ὁμως διαρκής εἶναι και η ενίσχυση που προσφέρει η Εκκλησία μέσω των Ιερών Μυστηρίων.

Ιδιαίτερη αναφορά κάνει στη Θεία Λειτουργία και στην «εύχή τῆς κεφαλοκλισίας», τονίζοντας πως ο άνθρωπος καλείται να σκύβει το κεφάλι «ὄχι ἕξ αἰτίας τοῦ φόβου, ἀλλὰ ἕξ αἰτίας σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστο Θεό». Παράλληλα, επισημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς γνωρίζει «τὶς ἀνάγκες, τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες μας» καὶ παραμένει ὁ μόνος ἀσφαλῆς «Κυβερνήτης» τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Κλείνοντας, ὁ Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνὸς προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἐμπιστευθοῦν ὀλοκληρωτικὰ τὴ ζωὴ τους στὸν Χριστό, «τὸν μόνον Κυβερνήτη πού ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας».

Αναλυτικὰ τὸ μήνυμα τοῦ Μητροπολίτη Αἰτωλίας καὶ Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνοῦ γιὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ:

Ἀγαπητοὶ μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Τὸ φῶς ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ στοιχεῖο τῆς περιόδου ἀπὸ τὸ Πάσχα μέχρι τὴν Πεντηκοστή.

Τὴν βραδιά τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τὴν στιγμή τοῦ «δεῦτε λάβετε φῶς», καθὼς ἡ φλόγα ἀπὸ τὴν λαμπάδα τοῦ ἱερέα μεταδόθηκε σὲ ὅλες τὶς ἀναστάσιμες λαμπάδες τῶν πιστῶν, βρεθήκαμε νοερὰ ἔξω ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ καὶ γίναμε *μάρτυρες* τοῦ ζωηφόρου Φωτὸς πού, σὲ μιὰ στιγμή, καταύγασε τὴν οἴκουμένη.

Ἄλλὰ καὶ στὸ τέλος τῆς Ἀναστάσιμης περιόδου τὸ ἴδιο Φῶς, διάσπαρτο σὲ μικρὲς φλόγες, θὰ ἐμφανιστεῖ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν Μαθητῶν καὶ θὰ ἀποκαλύψει τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ γενέθλιον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ἀπὸ τότε, ἀκτινοβολεῖ ὡς πνευματικὸς φάρος τῆς οἴκουμένης.

Κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῶν τῶν πενήντα ἡμερῶν μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μέσα στὸ ἀναστάσιμο Φῶς. Τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια, τὰ λευκὰ ἄμφια τῶν ἱερέων καὶ τὸ χαρμόσυνο κλίμα ὅλων τῶν ἀκολουθιῶν δείχνουν τὴν μετάβαση ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς λύπης καὶ τοῦ θανάτου στὴν χαρὰ τῆς νέας καὶ αἰώνιας ζωῆς.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὴ ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς ἀποκαλύπτεται μὲ τρόπο συγκλονιστικὸ στὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Μόνον ἀμυδρὰ μποροῦμε νὰ συλλάβουμε τὰ συναισθήματα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ δὲν εἶχε ἀντικρίσει ποτὲ σχήματα καὶ χρώματα, βρίσκεται, ἀπὸ τὴν μία στιγμή

στην ἄλλη, ἑκστατικὸς θεατῆς καὶ θαυμαστῆς ἑνὸς πρωτοφανέρωτου κόσμου.

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐμπειρία, ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ βιώσουμε σὲ κάθε πτυχή τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Βεβαίως, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ γεγονὸς ποὺ πραγματοποιήθηκε μία φορὰ καὶ ἀπὸ τότε τὸ φῶς ἀποτελεῖ μιὰ διαρκῆ καὶ μόνιμη πραγματικότητα. Ἐμεῖς, ὅμως, ὡς ἄνθρωποι, παλινδρομοῦμε. Ἄν καὶ ἐξήλθαμε ὀλόφωτοι καὶ ἀναγεννημένοι ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα τῆς βαπτίσεώς μας, ἡ βύθιση στὸ σκοτάδι τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας ἀποτελεῖ γεγονὸς πού, δυστυχῶς, ἐπαναλαμβάνεται. Οἱ μικρὲς καὶ οἱ μεγάλες πτώσεις ἀποτελοῦν γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἐμᾶς καθημερινὴ ἐμπειρία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὑπάρχει διαρκῶς ἡ δυνατότητα μετανοίας, ἀναβαπτίσεως μέσω τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ ἐπιστροφῆς στὸν δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἐπουράνιο Βασιλεία, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου.

Μέχρι τότε, ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι διαρκῆς. Διαρκῆς ὅμως εἶναι καὶ ἡ πνευματικὴ τροφοδοσία καὶ ἐνίσχυση τῶν δυνάμεών μας, τὶς ὁποῖες μᾶς παρέχει ἡ Ἐκκλησία μέσω τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τῆς καὶ ἰδιαίτερος μέσω τοῦ κορυφαίου Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Διότι, ἀδελφοί μου, τί ἄλλο εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία ἀπὸ μία διαρκῆ ἔνωση μὲ τὸ Ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μία διαρκῆ συμμετοχὴ μας στὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὸ ἀδαπάνητο Φῶς ποὺ ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἀνάστασή Του;

Ἰδιαίτερος, ὅσο πλησιάζει ἡ στιγμή τῆς ἐνώσεως μαζί Του μέσω τῆς Θείας Κοινωνίας, καὶ ἐνῶ ἔχουμε ἀπευθύνει πρὸς τὸν Θεὸ Πατέρα τὴν προσευχὴ πού ὁ Χριστὸς μᾶς δίδαξε λέξι πρὸς λέξι, τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*», ὁ ἱερέας μᾶς καλεῖ νὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ Δεσπότη τῆς ζωῆς μας. Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ τελευταία δέηση πρὶν τὴν Θεία Κοινωνία ὀνομάζεται «*εὐχή τῆς κεφαλοκλισίας*», δηλαδή εὐχή πού μᾶς καλεῖ ὅλους νὰ κλίνουμε τὴν κεφαλὴ ὡς ἔνδειξη ἀπέραντου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς Ἐκεῖνον, πού σὲ λίγο θὰ μᾶς χαρίσει τὸ ἴδιο Του τὸ Σῶμα καὶ τὸ ἴδιο Του τὸ Αἷμα.

«*Σὲ εὐχαριστοῦμε, ἀόρατε Βασιλέα*», προσεύχεται ὁ ἱερέας, «*ἐσὺ ὁ Ὅποιος, μὲ τὴν ἀμέτρητη δύναμή σου δημιουργήσες τὰ πάντα καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῆς ἀγάπης σου τὰ ἔφερες ὅλα ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη. Ἐσὺ λοιπόν, Δέσποτα, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπίβλεψε τὴν ματιὰ πρὸς αὐτούς, πού τὴν κεφαλὴ τους· γιὰτὶ δὲν ἔσκυψαν σὲ ἄνθρωπο, ἀλλὰ σὲ σένα τὸν μεγάλο Θεό. Ἐσὺ λοιπόν, Δέσποτα, ὅλους ἐμᾶς τώρα βοήθησέ μας στὸ καλὸ, σύμφωνα μὲ ὅ,τι ὁ καθένας ἔχει ἀνάγκη· συνταξίδεψε μαζί μ' ἐκείνους πού ταξιδεύουν στὴν θάλασσα· συνοδοιπόρησε μ' ἐκείνους πού περπατᾶνε στὴν στεριά· θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους, ἐσὺ πού εἶσαι ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας».*

«*Ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν μὲ τὴν χάρη, τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, πού μαζί του συνδοξάζεσαι, καὶ μὲ τὸ πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες*

».

Είναι τώρα ή στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ἀναγνωρίζουμε πῶς, ὅ,τι ὑπάρχει ὄρατὸ καὶ ἀόρατο ὀφείλει τὴν ὑπαρξή του στὸν ἐπουράνιο Βασιλέα καὶ Δημιουργό, ὁ Ὅποιος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντως, δημιούργησε τὴν ζωὴ. Κάθε μας σκέψη, κάθε μας πράξη, κάθε μας ἀνάγκη καὶ δυνατότητα, κάθε μας ἀδυναμία καὶ χάρισμα, ἀκόμη καὶ τὸ τελευταῖο κύτταρο τοῦ σώματός μας, βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ματιὰ Του καὶ μέσα στὴν ἀγάπη Του. Πρὸς Αὐτὸν καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ὁ ἄνθρωπος νὰ σκύβει τὸ κεφάλι. Ὅχι ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου ποὺ κάνει συνήθως τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσκυνοῦν ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστο Θεό, ὁ Ὅποιος ἤρθε στὴ γῆ γιὰ χάρη μας.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει νὰ δώσει τὸν δικό του ἀγῶνα, νὰ παλέψει μὲ τὰ ιδιαίτερα πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει στὴν ζωὴ τὸν δικό του Γολγοθᾶ. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς καταστάσεις, ὅμως, ἓνα εἶναι τὸ κοινὸ φάρμακο: Τὰ ἁγιασμένα Τίμια Δῶρα, πού, αὐτὴ τὴν στιγμή, βρίσκονται πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα. Αὐτόν, ὁ Ὅποιος τὰ ἐξαγίασε, τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ἱκετεύουμε, Αὐτὸν ἐμπιστευόμαστε καὶ παρακαλοῦμε, ὥστε, τὴν κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας, τὸ κάθε τί ποὺ μᾶς συμβαίνει, ἀκόμη καὶ ὅσα μᾶς φοβίζουν, μᾶς πανικοβάλλουν ἢ μᾶς φέρνουν σὲ ἀμηχανία, νὰ τὰ ὀδηγεῖ πάντα σὲ καλό.

Τὸ βλέπουμε καὶ τὸ ὁμολογοῦμε: οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἀπρόοπτα ἀνατρέπουν συχνὰ τοὺς σχεδιασμούς μας καὶ ὑπερβαίνουν τὶς δυνάμεις μας. Γι' αὐτὸ καὶ τώρα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, καλοῦμε τὸν Θεὸ Πατέρα νὰ γίνεῖ ὁ συμπαραστάτης μας σὲ κάθε προσπάθεια, ὁ γιατρός μας σὲ κάθε ἀσθένεια καὶ ὁ συνοδοιπόρος μας σὲ κάθε διαδρομὴ.

Ἀδελφοί μου,

Σὲ λίγο θὰ βρεθοῦμε ὅλοι μπροστὰ στὸ κοινὸ ποτήριο, ὅμως οἱ ἀνάγκες τοῦ καθενὸς, οἱ ἀγωνίες καὶ οἱ φόβοι εἶναι ιδιαίτεροι. Αὐτὸς ποὺ διατίθεται πρὸς ὅλους, γίνεται, συγχρόνως, καὶ ὁ προσωπικὸς Φίλος καὶ Σωτῆρας τοῦ καθενός. Σὲ ἄλλον, μετατρέπεται σὲ ἀκτίνα φωτὸς ποὺ τὸν συναντᾶ στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας, ὅπως συνέβη σήμερα μὲ τὸν τυφλὸ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Σὲ ἄλλον, μετατρέπεται σὲ ἐλευθερωτὴ ἀπὸ τὰ φρικτὰ πάθη ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ψυχὴ, ὅπως ὑπῆρξε ἐλευθερωτὴς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα, ὅταν βρέθηκαν στὴν φυλακὴ, σύμφωνα μὲ τὴν σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπὴ.

Ἄς μὴν ἔχουμε καμία ἀμφιβολία: Ὁ Χριστὸς γνωρίζει τὶς ἀνάγκες μας τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες μας, γνωρίζει, ὅμως, καὶ τὸν ιδιαίτερο δρόμο ποὺ πρέπει νὰ βαδίσει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, προκειμένου νὰ βρεῖ τὴν χαρὰ καὶ τὴν γαλήνη. Ἄς Τὸν ἀναζητοῦμε διαρκῶς, ἅς ἐμπιστευτοῦμε στὴν ἀγάπη Του ὅλους τοὺς σχεδιασμούς

καὶ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξὴ μας, ἅς Τοῦ παραδώσουμε τὸ πηδάλιο τῆς ζωῆς μας καὶ ἅς εἴμαστε βέβαιοι πὼς εἶναι ὁ ὀμόνος Κυβερνήτης ποὺ ἔχει τὴν δυνατὴτητα νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας. Ἀμήν.

Μὲ ὀλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ